

Marta Soriano, artista

A partir d'avui el B'art de l'Ateneu es recicla. Arriba l'exposició "Torres de Babel", amb la qual Marta Soriano pretén conscienciar-nos de la necessitat de viure respectant el medi ambient. L'artista predica amb l'exemple i utilitza residus per construir les seves obres, unes obres amb missatge.

- L'art et va portar al reciclatge o el reciclatge et va portar a l'art?

Em sembla que les dues coses són una. Crec que el fet de viure ja és un art, reciclar és un art, i l'art es pot fer també amb reciclatge. Jo no ho diferenciaria, tot és dins de tot.

- Però ja vivies reciclant abans d'arribar a l'art?

Sí, això em ve des de petita. Quan tenia tres o quatre anys i em trobava coses pel carrer, les recollia i em feia joguines jo mateixa: nines, un castell, una casa de nines amb una caixa de cartró, bijuteria amb pedres... Era com una mena de petita drapaire. Sempre ho he portat a dins. Sempre m'ha agradat molt la natura, he sentit molt de respecte pel medi ambient. Em fa mal veure el que s'està fent avui dia. La industrialització ha portat molts avantatges i també molts avantatges: aquest consumisme exacerbant, l'altra cara de la moneda que també hem de tenir en compte. I com que sempre m'ha agradat molt treballar amb les mans, he vist que es pot enviar un missatge ecològic al món a través del llenguatge de l'art. Perquè per a mi l'art és una via d'expressió, de comunicació, que té molta força, sense paraules, que de vegades les paraules no arriben on tu vols arribar. I a través d'aquesta mena de matrimoni entre reciclatge i art es pot arribar a comunicar-te amb la gent.

- Per què anomenes l'exposició "Torres de Babel"?

Precisament per això, perquè jo de vegades pretenc comunicar un missatge a través d'una obra, i veig que no arriba. És molt conceptual, el que faig: per exemple, puc posar quatre pedres en rodona i titular-ho "Dona embarassada", per a mi allò és una dona embarassada però no hi ha manera que els altres la vegin, i diuen: "això són quatre pedres", no arriben a captar el missatge concret. Però el que sí arriba és, després de la trajectòria que porto, el missatge de fons, l'essència: que hem d'estimar més el planeta i la natura, hem de respectar més el medi ambient i reutilitzar tot allò que es pugui, veure els residus com recursos i no com a escombraries.

- El teu és un art reivindicatiu?

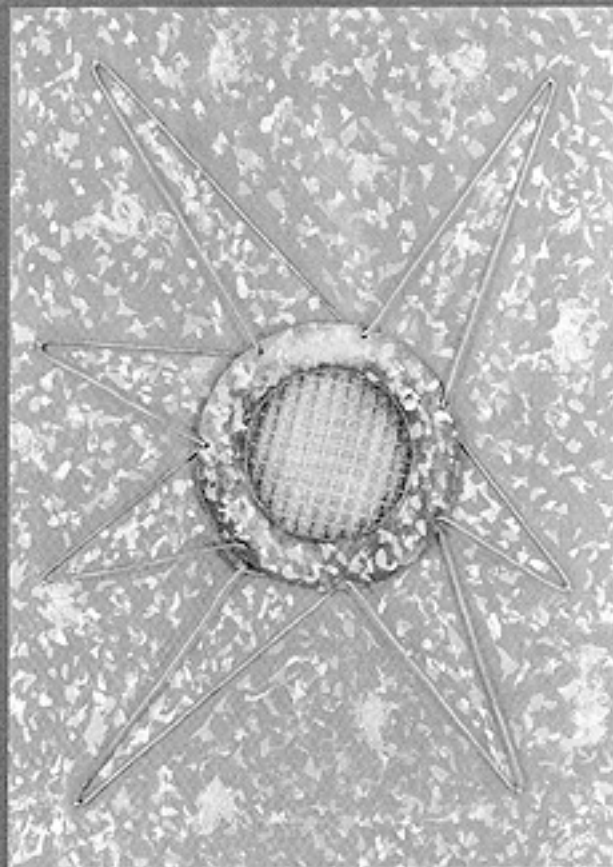
Totalment. Jo crec que les dones no hem de reivindicar els nostres drets, ens els hem de guanyar. Ens hem de guanyar el respecte. Puc reivindicar l'amor a la Terra, l'amor a la natura, però una cosa és reivindicar-la teòricament i una altra guanyar-te-la amb un treball ferm, del dia a dia, un esforç que ningú no fa per tu. Si tots penséssim "els altres ja ho faran"... Si cadascú fa una miqueta, un gra de sorra, al final es fan grans platges.

- L'ecologia, una moda?

Al darrera de tot això hi ha molt de negoci. Hi ha molta gent que de boca és molt ecologista però s'hauria d'anar a veure si en realitat posen els vidres amb els vidres, els papers amb els papers, o bé si ho posen tot al mateix lloc... Cadascú s'ho sap, cadascú té la consciència tranquil·la o no. Científics i ecologistes han fet un crit d'alarma: "ei, si no fem marxa enrere estem destruint el planeta". I molts se n'estan adonant. Per a altres és una moda, és un esnobisme... També m'he adonat que hi ha molts artistes que utilitzen l'ecologisme per cridar l'atenció. Jo, personalment, jo faig de tot cor. Jo sento molt endins, és una manera de donar un missatge d'ecologia.

- Què identifica les teves obres?

La constant de totes les meves peces són els residus. Residus urbans, principalment. Vaig començar només amb automecànics: el motor d'un cotxe, per dins, és

fascinant. El que no faig servir mai són residus orgànics, perquè es descomponen i vull que els quadres tinguin llarga vida, m'agradaria que visquessin fins i tot més anys que jo, que quedessin per als que ens seguiran després. Com marcant una època. Jo ho llenço com el missatge del nou art: hi ha la mania d'anomenar tots els corrents artístics acabant-los en "isme". Ara l'illa de Goré, al Senegal, és el centre dels intel·lectuals de l'Àfrica occidental, hi ha molts artistes i quasi tots estan reciclant. Al principi, per pura necessitat, per pobresa, i ara volen anomenar aquesta tendència de recuperar els residus per a l'art "l'adaptatisme".

- Què demanes al públic de l'exposició?

M'agrada titular aquesta exposició "Torre de Babel", i m'agradaria que la gent es fixés en el missatge: que s'a-

Sé que de vegades el missatge no arriba tal com jo voldria que arribés, per això l'anomeno "Torres de Babel".

- Els títols de les obres poden ajudar a entendre aquest missatge?

El títol diu molt. He tingut amics o clients que han comprat una obra pel títol, que els ha arribat. I això m'ha fet molta gràcia. Quina falta d'imaginació, tots aquests artistes que posen a les seves obres "S/T"... No tenen res a transmetre o què? Jo no he fet mai una obra sense títol. Totes les obres tenen una correlació.

- Són pintures, són escultures o què són?

Principalment, collages amb base de fusta, amb tècniques mixtes, i sobretot incorporant deixalles. També hi ha escultures, però la soldadura és un altre llenguatge que he començat fa un parell d'anys. És possi-